

W 22 GUDSMANNEN

EN ENKEL KÄRLEKSHISTORIA

AF

MARIE CORELLI.

BEMYNDIGAD ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKA ORIGINALET

AF

EMILIE KULLMAN

FÖRSTA DELEN.

STOCKHOLM
FR. SKOGLUNDS FÖRLAG
(SEELIG & C:s FÖRLAGSFIRMA.)

NORRKÖPING,
JOHAN JÓNSSONS BOKTRYCKERIAKTIEBOLAG
1905.

KAP. I.

Det var Maj i England.

Den sista fläkten af en lång vinter hade med ett slutligt farväl svept fram öfver höjderna, den sista frosten hade smält bort från de stora, lågt liggande fälten och ur sitt järnhårda grepp släppt den bördiga, rödbruna jorden, ur hvars mjuka, spruckna skorpa det blekgröna unga kornet började spira fram. Det hade varit en sträng, hård vinter. Alltsedan Februari månad hade de knoppar, som dristat sig fram på träd och buskar, mer än en gång blifvit ödelagda af den bistra kölden, mer än en gång hade en bitande, ostlig vind kommit syrenens och hagtornens första späda blad att vissna, och en isande nordlig vårs stormiga nycker hade sköflat alla de små skogsblommor, som borde ha stått i full blom tillika med narcisser och gullvifvor. Men under de sista dagarna i April hade ett plötsligt omslag inträddt. Naturen, den härliga gudinnan, tycktes ha vaknat ur en lång slummer och sträckte ut sina armar med ett lyckligt leende — och den första majmorgonen bröt in öfver världen med strålände solsken och djupblå himmel. Fåglarna utbrusto i jublande kväden, mandel- och äppelträdens späda grenar nästan sviktade under de i hvarje ögonblick utsprickande skära och hvita blommorna, gullvifvor och blåklockor stucko upp sina hufvuden ur gräs

och mossor och gåfvo sina oskyldiga tankar uttryck i ljufvaste doft — och i och genom allt pulserade nytt lif, nytt hopp, ny kärlek från Skaparen och till hans svarande skapelse.

Det var Maj månad — en sannskyldig, gammaldags, mångbesjungen engelsk Maj!

För att rätt kunna njuta af denna årets blomstrings-tid måste man emellertid ovillkorligt vara på landet. Ty i staden är vårens fläkt ljum och feberaktig — där väcker den blott sjuklig längtan och vemodig saknad till lif, intet jubel, ingen hänryckning. De smala, kvafva gatorna, de myllrande människomassorna, de höga husen och stora skorstenarna, som endast låta små glimtar af himlahvalfvet bli synliga, det oafbrutna sorlet, den ständiga rörelsen, trängseln och vimlet — allt detta är för syndelser mot naturen och motverkar på det bestämdaste de upplifvande och stärkande krafter, som den skänker skogens, fältets och bergens fria barn. Därute på de vilda, ljungbevuxna hedarna, i skogarnas sköte, i de djupa lummiga dalarna, där luften är mättad af mossans och furornas friska doft, eller vid de lugna floderna, som fridfullt flyta fram under utskjutande pilar och förbi täta videsnår, där kungsfiskaren slår ned med solstrålen och den skygga sumphönan plaskar ut och in från sitt bo i vassen — på sådana platser är en varm och strålande Majs ankomst förenad med en till hänryckning gränsande glädje, med en hänförelse, som alstrar och skapar skönhet omkring sig.

Vid den tid då denna skildring af lif och kärlek begynner, fanns det i världen en man, som verkligen kände sig hjärteglad, då efter många mulna, kyliga och nedstämmande dagar Maj månad ändtligen kom med värme och sol. Han satt under ett äppelträd, hvars stora grenar med sina skära knoppar bildade som ett hvalf öfver

hans hufvud och betraktade sin egen trädgårds leende sceneri med en min af tillfredsställelse, som var nästan pojkaktig, ehuru han redan lagt fyratiotalet bakom sig och till på köpet var präst. Ett allvarligt, begrundande uttryck skulle ha förefallit mera på sin plats för hans ålder och hans kall.

Pastor John Walden hörde emellertid till dessa sällsynt begåfvade individer, som icke kunna påtaga sig en för deras temperament främmande prägel. Han var af ett glädtigt, till och med sangviniskt sinnelag, och hans ansikte utgjorde vanligen en reflex af hans lynne. En flyktig iakttagare, som såg honom på afstånd, skulle ha tagit honom antingen för en atlet eller en asket. Han kunde icke beklaga sig öfver någon öfverflödigt fetma; han var tvärt om lång och muskulös, med proportionerliga lemmar, breda skuldror och ett hufvud, som helt och hållet saknade den ödmjuka »hängning», som alla världskloka präster finna för godt att glädja sina rika beskyddare med. Det var ett stort hufvud — nästan trotsigt — som tydde på stark karaktär och själfstillit och som pryddes af rikt, mörkbrunt, lockigt och ganska gråsprängdt hår. En bred panna, djupt liggande mörkblå ögon, en rak, ganska stor näsa, en stark käke och en envis haka, en bestämd mun, rundt hvilken mången ljuf och öm tanke frammanat små fina, leende linjer, som illa doldes af de silfverbruna mustaschern — sådant var i korthet den mans utseende, som ehuru han blott var en obetydlig landtpäst, om hvilken stora världen ingenting visste, dock utöfvade en mäktigare auktoritet öfver sin lilla församling än vare sig stiftets biskop eller konungen i allt sitt majestät.

Han var ensam ägare till ett af de minsta pastoraten i England — en undangömd, obetydlig, men fullkomligt oskadd och vacker relik från medeltidens dagar, belägen